

РЕШЕНИЕ

№ 2103

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1132** по описа за **2024** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 4459 от 06.10.2023 г., постановено по НАХД № 9745/ 2022 г. по описа на СРС, 14-ти състав, е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система Серия К № 3965060, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл.182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на Р. Р. А., ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, във вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63в от ЗАНН решението е обжалвано от Р. Р. А. с искане да бъде отменено, като бъде отменен и ЕФ Серия К № 3965060 на СДВР. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, мотивирани с твърдения, относими към законосъобразността на ЕФ. Допълнителни съображения излага в допълнение към касационната жалба.

В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. А., която поддържа жалбата и допълнението към нея. Претендира разноски.

Ответникът се представлява от юрисконсулт С., който отрича основателността на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и

прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

За да потвърди електронен фиш (ЕФ) серия К № 3965060, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 14.09.2020 г., в 11:15 часа в [населено място] по [улица], срещу фирма Топливо, с посока на движение от [улица]към [улица]се движел лек автомобил „БМВ 118 Д“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Р. А., със скорост 112 км/час при ограничение на скоростта 80 км/час, въведено с пътен знак В26. Скоростта, с която се движел автомобилът, била засечена с автоматизирано техническо средство АТСС TFR1-M 575. За така констатираното нарушение на бил издаден електронен фиш серия К № 3965060 по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че Р. Р. А., е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС сигнализирана с пътен знак.

Решението е законосъобразно.

Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП, като не се е съобразил с въведеното с пътен знак В26 ограничение на скоростта от 80 км/ч. По аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила от 112 км/ч е установена в пътен участък, където максимално допустимата скорост сигнализирана с пътен знак В26 е 80 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства. Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационният номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 57 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно

постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо сроковете по чл. 34 ЗАНН са неприложими в конкретната хипотеза. Те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законната препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на препращащата норма. Предвид изложеното, не е налице твърдяното от касатора нарушение на чл. 34 ЗАНН.

Според § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат:

- а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган;
- б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

В случая нарушението е установено с автоматизирано техническо средство АТСС TFR1-M 575, за което е представено удостоверение за одобрен тип средство за измерване. Изпълнени са законовите изисквания по ЗДвП техническото средство, с което е установено нарушението, да бъде автоматизирано. По делото е приложен снимков материал, изготвен по съответния ред, от който се установява номерът на автомобила, превишението на скоростта, датата и часът на нарушението.

Действително представеното удостоверение за одобрен тип средство за измерване е издадено на 24.02.2010 г., но по делото е представен и протокол № 5-38-20 от 01.09.2020 г. от извършена последваща проверка на мобилната система за видеоконтрол АТСС TFR1-M 575. Противно на твърденията на касатора в протокола ясно е посочен идентификационен номер на техническото средство, а именно 575.

Неоснователно е възражението на касатора, че в случая не е следвало да се издава електронен фиш. Забраната да се издава електронен фиш за нарушение, установено с мобилно АТСС касае само случаите, визирани в чл. 11, ал. 2 и ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., когато измерването на скоростта от мобилно АТСС се извършва от служебни автомобили или мотоциклети, които обаче също се движат. Процесният случай не е такъв. Нарушението е установено чрез използване на техническо средство - мобилна система за видеоконтрол АТСС тип TFR1-M 575, временно монтирана в МПС с рег. [рег.номер на МПС], което не е било в движение. Безспорно установено е, че техническото средство е преминало последваща проверка за техническа изправност и към датата на засичане на превишената скорост е било годно за използване и удостоверяване на данните, които е отразило.

Неоснователно е и възражението, че не става ясно дали от измерената скорост е приспадната максимално допустимата грешка за съответния тип АТСС. Видно от представената снимка към ЕФ Серия К 3965060, установената скорост е 115 км/ч. В

ЕФ е посочена установена скорост 112 км/ч след приспаднат толеранс 3 км/ч съгласно чл. 755 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол.

За неоснователно следва да се приеме и възражението относно некоректно посочване на координатите. В процесния случай, както от приложените снимки към Протокол за използване на АТСС, снимки към ЕФ, извадка от карта с посочена точка, така и от словесното описание, категорично се установява мястото за контрол, на което се е намирала мобилната камера.

Неоснователни са доводите на касатора за приложимост на разпоредбата на чл.82 ЗАНН, тъй като последната се отнася за различна от настоящата хипотеза – след влизане в сила на административния акт, с който е наложено административното наказание. Двегодишната давност по чл.82 ЗАНН касае изпълнението на наказанието, а не наказателното преследване. Тази давност се отнася не към датата на извършване на нарушението, а спрямо датата, на която актът, с който се налага съответното наказание е влязъл в сила. В конкретния случай процесният ЕФ не е влязъл в сила, поради което относим е давностният срок по чл.81 ал.3, вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК, а не този по чл.82 ал.1 т.5 НК. Приложим е срокът за административно-наказателно преследване, предвиден по чл.80 ал. 1 т.5 от НК, към който препраща чл. 11 от ЗАНН, както безпротиворечиво приема съдебната практика, като абсолютният давностен срок е четири години и половина по смисъла на чл.81 ал.3, вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК.

Предвид датата на нарушението по ЕФ – 14.09.2020 г., давностният срок за административно-наказателно преследване по чл.81 ал.3, вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК, не е изтекъл.

Въз основа на изложеното настоящият състав намира, че с атакувания електронен фиш законосъобразно е наложена глоба на касатора, поради което решението на СРС се явява правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

С тези мотиви настоящият касационен състав намира, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила в цялост, включително и в частта за разноските. Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Неоснователно е възражението на касатора, че разноски не са се дължали, тъй като ответникът не се е представлявал в проведеното открито съдебно заседание. В случая защитата се изразява в изготвянето на отговор на жалбата и писмени бележки и правилно СРС е присъдил разноски в поза на СДВР.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

По изложените съображения, Административен съд София - град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4459 от 06.10.2023 г. по НАХД № 9745/2022 г. на СРС, НО, 14 състав.

ОСЪЖДА Р. Р. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско

възнаграждение.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: